

існуючої системи землекористування, природної структури ландшафтів, і історичної спадщини, соціальних цілей тощо. Вважаємо, що усі принципові питання щодо зонування земель повинні вирішуватися з широким залученням громадськості та реалізовуватися під її контролем [4, с. 289].

Впровадженню «зонінгового» підходу до розподілу земель для задоволення різних суспільних потреб вимагає внесення істотних змін у земельне законодавство, насамперед доопрацювання і прийняття Закону України «Про зонування земель».

Список використаних джерел;

1. Шепак В.В. Моніторинг та охорона земель: навч. посіб. Полтава: ПолтНТУ, 2017. с. 120-130.
2. Моніторинг земельних відносин в Україні <https://land.gov.ua/wp-content/uploads/2018/10/monitoring.pdf>.
3. Панас Р. М. Кадастр природних ресурсів Львів: Видавництво Львівської політехніки, 2014. с. 436-451.
4. Петраковська О.С. Управління земельними ресурсами. Том 4. Екологічне, планувальне та будівельне право TEMPUS IV. Донецьк: УНИТЕХ, 2012. с. 282-296 с.

Людмила ДЕРКАЧ, Юлія БУРСАК,
студентки 2 курсу спеціальності 193
«Геодезія та землеустрій»

Науковий керівник: **УДОВЕНКО Ірина Олександрівна,**
кандидат економічних наук,
доцент кафедри геодезії, картографії і кадастру
Заклад вищої освіти «Уманський національний
університет садівництва»,
м. Умань

ОСОБЛИВОСТІ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ЗЕМЕЛЬНИМИ РЕСУРСАМИ

Розглядаючи суть управління, французький інженер А. Файоль відзначав: «Управляти – це передбачати, організовувати, розпоряджатись, координувати і контролювати». Це означає, що суть управління земельними ресурсами полягає

в забезпеченні цілеспрямованого, планомірного впливу суб'єкта управління на об'єкт управління (земельні ресурси) з метою підтримання їх стійкого стану або переведення в новий бажаний стан. Економічний зміст процесу управління земельними ресурсами тісно зв'язаний з системою земельних відносин, які виникають між людьми, колективами людей, державою та іншими структурами в процесі використання землі. З врахуванням сказаного відносини між суб'єктами управління земельними ресурсами можна розділити на міжособисті, міжсистемні та змішані.

Земля як об'єкт управління являє собою багатовимірне «тіло». З природно екологічної точки зору вона є матерією, фізичним тілом. Засобом виробництва вона стає лише після того, коли починає функціонувати в процесі виробництва.[2]

Управління земельними ресурсами - це сукупність взаємозв'язків між елементами системи управління, спрямованих на раціональне використання земельних ресурсів. У загальному вигляді алгоритм управління земельними ресурсами.

Характер системи управління земельними ресурсами мінявся протягом ряду епох відповідно до економічної основи, цілей і критеріїв суспільного ладу.

Система управління земельними ресурсами при будь-якому суспільному ладі забезпечувала виконання двох функцій:

- 1) забезпечення загальнодержавних інтересів;
- 2) забезпечення інтересів окремих членів суспільства (або їх груп). [3]

Оснoву системи управління земельними ресурсами складають об'єкт, суб'єкт, предмет, мета, завдання і функції управління. Об'єктом управління земельними ресурсами є весь земельний фонд України, адміністративно-територіальної одиниці, земельні угіддя окремих землеволодінь і землекористувань, що відрізняються за характером використання, правовим статусом, а також земельні ділянки, що не ввійшли в землекористування (землі загального користування).

Предмет управління земельними ресурсами – процеси організації використання землі, що у межах визначеної території забезпечують усе різноманіття потреб його жителів.

Мета управління земельними ресурсами – створення і забезпечення функціонування системи земельних відносин і землекористування, що дає змогу найбільшою мірою задовольняти потреби суспільства, які пов’язані з використанням землі.[2]

Землеустрій та оцінка земель є найважливішими інструментами регулювання земельних відносин в Україні. Так, саме у порядку проведення землеустрою здійснюється формування земельних ділянок як об’єктів нерухомого майна та зміна їх призначення, встановлення та зміна меж адміністративно-територіальних утворень, встановлення природоохоронних та інших обмежень у використанні земель, внесення відомостей про землі та території до Державного земельного кадастру тощо. Показники оцінки земель використовуються як база для справляння земельного податку, орендної плати за земельні ділянки державної та комунальної власності, єдиного податку, визначення вартості земельних ділянок при їх відчуженні тощо.

Нині створення системи державного управління земельними ресурсами – основне завдання, вирішення якого дозволить створити ринкові механізми регулювання земельних відносин і формування ефективної системи землекористування.

Однією з найбільших проблем землеустрою та оцінки земель в останні десятиріччя став надзвичайно високий рівень державного втручання та регулювання, що стає причиною системної корупції під час погодження, експертизи та затвердження землепорядної документації, реєстрації земельних ділянок, професійної атестації фахівців тощо. В свою чергу, це стає причиною зростання вартості робіт, а, отже, – суттєвого обмеження попиту на роботи із землеустрою та оцінки земель як з боку органів державної влади та місцевого самоврядування, так і громадян та юридичних осіб.[4]

Проблеми у сфері землеустрою виникли з різних причин і мають різну природу. На мою думку, варто виділити такі групи основних проблем землеустрою, незважаючи на те, що вони в якійсь мірі переплітаються:

– теоретико-методологічні проблеми;

- нормативно-правові проблеми;
- екологічні проблеми землекористування;
- техніко-технологічні проблеми;
- організаційно-виробничі проблеми та інші суміжні проблеми.

Аналізуючи теоретико-методологічні проблеми, можна ствердно сказати, що вони виникли у зв'язку з реформуванням у сфері земельних відносин і розпочалися без підготовленої теоретичної бази.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про землеустрій» // Відомості Верховної Ради України. 2003. № 36. С. 282.
2. Управління земельними ресурсами : конспект лекцій (для магістрів спеціальності 193 – Геодезія та землеустрій) / І. С. Глушенкова, Т. В., Анопрієнко, І. В. Кошкалда, О. М. Трегуб; Харків. нац. ун-т. міськ. госп-ва ім. О. М. Бекетова. Харків : ХНУМГ ім. О. М. Бекетова, 2018. – 85 с.
3. URL:// <https://buklib.net/books/35324/>
4. URL://<http://zemvisnuk.com.ua/news/propozits-vchenikh->

Вадим ДЕЙНЕГА, студент 1 магістр. курсу спеціальності 193
"Геодезія та землеустрій"
Науковий керівник: **ПОТАПСЬКИЙ Юрій Васильович**, канд.
с.г наук, доцент кафедри садово-паркового господарства,
геодезії і землеустрою
Заклад вищої освіти "Подільський державний університет"
м. Кам'янець-Подільський

ПЕРСПЕКТИВИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА У СФЕРІ ВЕДЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ РЕЄСТРАЦІЇ ПРАВ НА ЗЕМЕЛЬНУ НЕРУХОМІСТЬ В УКРАЇНІ

Здійснення в Україні широкомасштабної земельної реформи цілком закономірно поставило питання про формування у нашій країні повноцінної інфраструктури регулювання земельних відносин. До основних елементів цієї інфраструктури належать державна реєстрація прав на землю та інше нерухоме